

Sygn. akt I C 708/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Edyta Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa Miasta S. W. Zarząd (...)

przeciwko M. T.

o zapłatę 270,40 zł

I zasądza od pozwanej M. T. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarząd (...) kwotę 270,40 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II przyznaje adw. Ł. M. za pełnienie obowiązków kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej M. T. wynagrodzenie w wysokości 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % od tej sumy;

III przyznana w pkt II kwotę nakazać wypłacić adw. Ł. M. w następujący sposób:

1. 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) z zaliczki uiszczonej na kwit (...);
2. W pozostałym zakresie z sum budżetowych;

IV zasądzić od pozwanej M. T. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarząd (...) kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 708/15

UZASADNIENIE

Powód Miasto S. W. Zarząd (...) w W., pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w dniu 14 kwietnia 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanej M. T. kwoty 270,40 zł z ustawowymi odsetkami od 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał w dniu 4 maja 2015 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc – e 718781/15.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie nakaz zapłaty z dnia 4 maja 2015 r. uchylił w całości i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 r., na wniosek powoda Miasta S. W. Zarząd (...) w W., Sąd ustanowił dla nieznaney z miejsca pobytu pozwanej M. T. kuratora w osobie adwokata Ł. M..

Kurator pozwanej wnosil o oddalenie powództwa. Ponadto wnosil o przyznanie wynagrodzenia za pelnienie obowiazków kuratora.

Sąd ustalil następujacy stan faktyczny:

M. T. w dniu (...) r. około godziny (...) jechała linią (...) pojazdem numer (...) należącym do Miasta S. W. Zarząd (...) w W.. Kontrola biletów miała miejsce w okolicach ronda (...) i ul. (...). M. T. nie posiadała ważnego dokumentu przewozu na kwotę 4,40 zł. Kontrolerzy powoda nałożyli ponadto karę dodatkową w wysokości 266,00 zł za przejazd i wezwali ją do zapłaty. M. T. nie uiściła powyższej opłaty (wezwanie do zapłaty 14).

Powyższy stan faktyczny sąd oparł na podstawie bezspornych twierdzeń stron i dokumentów dołączonych do pozwu. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem żadna ze stron ich nie kwestionowała, a i Sąd nie znalazł ku temu podstaw.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Pozwana M. T. jechała linią (...) pojazdem numer (...) należącym do powoda Miasta S. W. Zarząd (...) w W., a tym samym zawarła z podmiotem umowę przewozu.

Zgodnie z art. 33a ust. 3, 3a i 3b cyt. ustawy w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. W razie stwierdzenia braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. Pobrana należność za przewóz i opłata dodatkowa, po uiszczeniu opłaty manipulacyjnej odpowiadającej kosztom poniesionym przez przewoźnika, podlegają zwrotowi, a w przypadku wezwania do zapłaty - umorzeniu, w przypadku udokumentowania przez podróżnego, nie później niż w terminie 7 dni od dnia przewozu, uprawnień do bezpłatnego lub ulgowego przejazdu. W razie posiadania przez podróżnego ważnego dokumentu przewozu, którego nie miał podczas przejazdu, do zwrotu i umarzenia należności za przewóz i opłaty dodatkowej stosuje się przepis ust. 3a zdanie drugie. Wystawienie wezwania do zapłaty następuje w związku z przepisami uchwały nr XVI/301/2011 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 26 maja 2011 r. zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. Warszawie, zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. Warszawie oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. Warszawie. Cyt. uchwała przewiduje trzy różne taryfy przewozowe zawarte w załącznikach do tej uchwały obowiązujące w poszczególnych okresach: w okresie do dnia 31 grudnia 2012 r., w okresie do dnia 31 grudnia 2013 r. oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. Z treści taryf przewozowych wynika, że w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. cena biletu jednorazowego uprawniającego do przejazdu jednym środkiem transportu od momentu skasowania, nie dłużej jednak niż przez 120 min. wynosi 4,40 zł, zaś cena takiego samego biletu po 1 stycznia 2014 r. wynosi 4,80 zł. Jak wynika z twierdzeń powoda, przejazd bezbiletowy miał miejsce dnia (...) r., a zatem zastosowanie powinna mieć taryfa przejazdowa obowiązująca po 1 stycznia 2014 r., podczas gdy powód domaga się zapłaty należności za przejazd według taryfy przewozowej obowiązującej w okresie 1 stycznia – 31 grudnia 2013 r. tj. 4,40 zł a nie 4,80 zł. Co do zasady nie wpływa to jednakże na rozstrzygnięcie sprawy, podobnie jak brak jednoznacznych danych pozwalających na ustalenie czy przejazd miał miejsce wyłącznie w strefie 1 czy też w strefie 1 i 2, co również wpływa na wysokość ceny biletu jednorazowego.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że pozwana M. T. jechała pojazdem należącym do powoda i nie posiadała biletu upoważniającego jej do przejazdu ani też dokumentu uprawniającego do bezpłatnego przejazdu. Należy podkreślić, że na pozwanej spoczywał ciężar wykazania w toku procesu zgodnie z art. 6 kc, że w dniu (...), kiedy jechała pojazdem należącym do powoda, posiadała dokument uprawniający ją do bezpłatnego przejazdu. Pozwana jednak tego w toku procesu nie wykazała, nie kwestionowała faktu przejazdu ani tego, iż nie posiadała ważnego dokumentu przewozu. Z uwagi na powyższe pozwana zobowiązana jest do zapłaty należności za przewóz, której powód w niniejszym procesie dochodzi oraz opłaty dodatkowej. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 33 ust. 3a cyt. ustawy zasądono od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, licząc od dnia następnego po upływie terminu wynikającego z wezwania do zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Treść cyt. artykułu uległa z dniem 1 stycznia 2016 r. zmianie wskutek wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 56 cyt. ustawy, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Obecne brzmienie art. 481 § 1 i 2 kc jest następujące: Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Uznać zatem należy, że powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości wynikającej z art. 481 kc w brzmieniu obowiązującym przez 1 stycznia 2016 r., zaś za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości wynikającej w art. 481 kc w brzmieniu określonym przepisem art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie wynosi 7% w stosunku rocznym.

Na podstawie § 3 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 r. w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom, pracownikom sądowym za dokonywanie oględzin oraz stawek należności kuratorów oraz § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd przyznał kuratorowi wynagrodzenie w wysokości 60,00 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 %, którą nakazał wypłacić częściowo z zaliczki wpłaconej przez powoda oraz częściowo (VAT) z sum budżetowych.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Pozwana w całości przegrał proces, stąd zasądono od niej na rzecz powoda zwrot całości kosztów procesu, na które składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 60,00 zł oraz koszty związane z ustanowieniem kuratora. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda wynika z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.